

Світлана Талан

Мої любі зрадники

Роман

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

УДК 82-3
ББК 84(4Укр)6

Талан С.

Т16   Мої любі зрадники: роман/С.Талан. — Тернопіль : Богдан, 2012. — 280 с.

ISBN 978-966-10-2895-0

Ця книга про відголоски минулого та про перипетії сучасного. Про зраду й прощення, про щирість почуттів і про їх потоптання. Про спокусу та кару. Про непростий шлях становлення головної героїні та про її жертвність

А найперше — про відповідальність за власні вчинки та помилки своїх рідних, про долю й долю, про любов!

Для широкого кола читачів.

УДК 82-3
ББК 84(4Укр)6

Охороняється законом про авторське право.

Жодна частина цього видання не може бути використана чи відтворена в будь-якому вигляді без дозволу автора перекладу чи видавця.

© Талан С., 2012

© Навчальна книга–Богдан, макет,
художнє оформлення, 2012

ISBN 978-966-10-2895-0

*Єдиному та любому моему
синові Сергію присвячую.*

Кажуть, що колись високо в горах, там, де смереки чіпляють верхів'ям пропливаючі над величавими Карпатами хмари, де дзюркочуть кришталево-чисті гірські джерела, де течуть вниз чисті та прозорі води річок у сонячних блискітках, стояла хатинка, до якої тягнулася лісом покручена стежка. Там жила самотня бабця з поморщеним обличчям та покрученими від старості пальцями. Стара була схожа на відьму, бо мала згорблену спину, гачкуватий ніс, маленькі карі, аж чорні очі, колір яких не втратився з роками, вони не вицвіли, як то буває у старих людей. А ще бабцю часто бачили вівчарі вночі, коли та продиралася лісовими хащами, щось бубоніла під ніс та збирала трави. Вівчарі набожно перехрещувалися і не зачіпали її — вона наводила на них жах більший, ніж зграя вовків. До хати старої вузька стежинка не заростала травною влітку, і була протоптана взимку. Бабцю боялися місцеві жителі, як чорт ладану, та все ж без неї ніяк не могли обійтися. То живіт в кого схопить без причини так, що хоч на стіну лізь, то зуб розвоюється, то в поперек стрільне — всі бігли до старої, бо знали, що лише бабця може зарадити їх біді. А вечорами дів-

чата перешіптувались поміж собою про те, що лише стара може допомогти причарувати любого хлопця, та й зробить це так, що приклеїться він до дівки на все життя і крім неї нікого іншого помічати не буде. Хлопці були більш стримані. Та коли вже яка дівка западе в душу, що нема йому спокою ні вдень ні вночі, то теж ішли до старої за допомогою.

Подейкували, що вона ще й могла допомогти жінкам там, де ніхто не міг зарадити — допомагала їм спекатися небажаной вагітності. Ті, що були у неї в такому делікатному питанні, розповідали по секрету своїм кумам, подружкам та сусідкам, що робила стара це безболісно та без поганих наслідків. Бігли до неї тайком і молоді дівчата, які зогрішили, щоб сховати від людей свій сором. Гріховним ділом займалася бабця — шепталися навколо, та й самі ж дерлися вузькою стежинкою до тієї хатинки по допомогу.

Аж одного разу люди помітили на бабиному подвір'ї дитячі пелюшки, а потім і маленьку, чорнооку, смугляву новонароджену дівчинку. І знову був привід попліткувати. Жінки сперечалися, роздумуючи, чи може стара в свої літа народити дитинку. Дехто подейкував, що баба в лісі знайшла дитя, яке народила якась молода дівчина та, боячись осуду, покинула. А ще інші базікали, що стара зійшла з розуму та десь вкрала немовля, щоб передати згодом свої відьмацькі справи. Але собака гавкає, вітер носить, а дівчинка росла всім на подив. Така вже гарненька Маланка зростала, що погляду не відвести: оченята великі, карі, вії та брові, як ночі восени, волоссячко кучеряве та чорняве, як галочка, на кругленьких рожевих щічках маленькі ямочки.

— Якщо в тебе зараз немає таких грошей, то де ти їх візьмеш потім? Ти хоч уявляєш, яка це сума? Чи вас навчали такої цифри в інституті, студенте?

— Попробуй запевнити його, що я відпрацюю ці гроші.

— Тобі життя, студенте, не вистачить, щоб їх відпрацювати!

— Все одно, благаю тебе, поговори з шефом, — Катерина чула, як бринів від хвилювання його голос.

— Я не знаю, що з тобою робити. Ти хоч розумієш, як мене підставив?

— Розумію. Але це не навмисно вийшло.

— Мені від цього не легше. І де ти взявся на мою голову?!

— Благаю тебе, поговори з шефом, скажи йому, що я працював на тебе всі студентські роки і жодного разу не підставив тебе. А зараз... зараз попав у халепу...

— Ти забув, студенте, нашу першу зустріч, коли ти мало не на колінах благав мене про роботу. Пам'ятаєш, як ти розпустив соплі і плакався, що у тебе лише мати, батько не допомагає...

— Я це пам'ятаю.

— Так ти забув головне. Я сказав, що дам тобі змогу підзаробляти, але працювати будеш не на мене, а сам на себе, бо я теж не байдикую, а працюю, тільки по-своєму. Згадав, сопляче?

— Так, — покійно відповів Сергій.

— Моє рішення таке. Я спробую зараз же переговорити з шефом. але ти ж знаєш, що він — мент, а з ними про щось домовлятися важко. До того ж із-за

Роман помітив автівку Каті здалеку й зрадів. Залишалося лише наздогнати її, міцно притиснути до себе і вже ніколи не відпускати. Його серце шалено калатало в грудях, відчуваючи скору зустріч та найсвітліші миті їхнього майбутнього. Чим ближче він наближався, тим більшу швидкість набирала її автівка. Одного разу, коли сріблясте авто сховалося за деревами, Роман злякався, що «Опель» кудись зникне, а разом з ним і його Катя.

— Катю, Катю, Катрусю! — кричав до хрипоти в голосі, ніби вона могла почути. — Люба, кохана, єдина! — волала його душа, а стрілка на спідометрі все більше відхилялася вправо. — Що ти робиш, Катю?! Зачекай! — закричав Роман й почав несамовито сигналізувати й подавати знаки світлом.

«Опель» не збирався зупинитися. Тоді Роман вирішив будь-що обігнати його, зупинити свій «БМВ» попереду Катиної автівки й зустріти її, ставши посеред дороги, розставивши руки...

Катерина зрозуміла, що від чорного «БМВ» не зможе відірватися. Тішила думка лише про те, що син врятований. Не хотіла терпіти знущань над собою від гарбузоголового. «Нізащо!» — твердо вирішила. За кілька сотень метрів справа від дороги мала бути велика прірва. Вона помітила її ще тоді, коли вивчала з сином топографічну мапу. «Опель» на шаленій швидкості наближався до цього місця. Катя помітила, що «БМВ» майже наздогнав її автівку й з усієї сили, до болю в нозі, натиснула педаль газу. Очі застелила небажана сльоза, яку вона поспіхом змахнула долонею й, кинувши погляд на величезну прірву, прошепотіла: «Ех ви, мої любі зрадники...».

Зробивши різкий поворот керма вправо, Катя спрямувала автівку в бездонну яму. Заплющив очі, вона на мить відчула не падіння вниз, а відчуття польоту птаха. Перед очима промайнула рідна батьківська хата серед зеленого тінявого саду...

— Катю!!! — несамовито, дико рознісся крик Романа над прірвою, яка поглинула його кохання.

Автівки на трасі зупинялися, з них виходили люди й, не знаходячи слів розради, тихо спостерігали, як по щоках чоловіка котяться сльози... А він жодного разу так і не заплакав у пекучому Афгані...

Епілог

Коли потяг прокотився, вистукуючи на стиках рейок дві години, Сергій згадав слова матері про якийсь лист у сумці. Він вийшов у тамбур, розкрив сумку. Яким же було його здивування, коли рука на-лапала пачки грошей! Тут був і лист. Сергій поспіхом пробіг його очима.

«Мій любий сину, — писала Катерина, — я не тримаю на тебе ніякої образи за твій вчинок. Всі помиляються — помилився і ти. Головне, щоб ти не повторив тієї помилки. Хочу, щоб ти знав: я тебе дуже люблю й заради твого щастя ладна зробити що завгодно. Живи, мій любий, чесно, люби людей, тоді й вони тебе будуть любити, чини так, щоб не було соромно дивитися їм у вічі. Розпочни нове життя серед гір й чекай на мене. Я обов'язково повернуся. Дуже важливо знати, що тебе чекають і люблять.

Навіки любляча твоя мати».

Літературно-художнє видання

ТАЛАН Світлана Олегівна

Мої любі зрадники

Головний редактор *Богдан Будний*
Літературний редактор *Ірина Дем'янова*
Обкладинка *Ростислава Крамара*
Комп'ютерна верстка *Нелі Домарецької*

Підписано до друку 10.11.2012. Формат 70х92/32. Папір офсетний
Гарнітура Galleon. Умовн. друк. арк. 10,41.
Умовн. фарбо-відб. 10,41.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК №370 від 21.03.2001 р.

Навчальна книга – Богдан, просп. С.Бандери, 34а, м. Тернопіль, 46002
Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008
тел./факс (0352) 52-19-66; 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com
www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-2895-0

